teind olla ja palus koolmeistri käest ihu nuhtlust enesele trahwiks. —

Koolmeister tegi seda õige kurwa meelega, sest ta ei tahtnud mitte teise last nuhelda, aga ta teadis ka ühel hoobil, et ihukaristus kurjategijatele paras on, seepärast wõttis ja karistas ta Marti. Waene Mart kannatas karistuse wälja, et see tale küll kibe oli.

Kogu Mardi karistuse aja oli aga suur wallatu P. nii imeliku nägu; ta nägu oli just kui kolletand kapsa leht; ta parem käsi, kellega ta oma kirjut'se sulge hoidis, wärises just kui haawa leht, ja iga hoobiga, mis Mardile anti, ehmatas ta nõnna, nagu oleks õues wälku löönd. Kui nüüd waene Mart oma nuhtluse oli kätte saand ja see peale kooli tunnid otsa said, siis saime ka meie tunniks priiks. Wallatu suur S. lahutas ennast kohe teistest ära, läks ühte iseäralikku aea nurka ja seisis norgus näuga seal. —

Pärast lõunat istusime, mina ja Mart Truu õues koolimaja seina ääres ja õppisime, aga Mardi

näust oli alati rahutu olek näha; ta jäi õppimise kallal wahest käsipõsakil seisma ja rääkis wahest süüminal mõne sõna oma ette. Mina aga ei wõind arwata, mis see pidi tähendama. Aga seda ma küll hea meelega uskuda ei tahtnud, et tema tõeste see kurjateggia oli. Ka et ega ta seda paari suutäie sepiku eest oma peale ei wõind wõtta, sest ta teadis jo wäga hästi, et inimene mitte ükspäinis leiwast ei ela. Ta pidas ennast ka alati wiisi pärast üles ja koolmeister ei öölnud tale üsagi santi sõna. —

Just kui ma parajaste Mardi kääst tahtsin jarelpärima hakata, seäl astus meie wallatu suur S. karlipsti nurga tagant meie juure.

Aga ennä imet! — Meie armsa Mardi ja wallatuma suure S. wahel oli juba mõnda aega tagasi wäike nääkslemine tõusnud ja oli eessõiswat moodi hakand: naad olid enne teine teise naabris eland ja jo siis olla suur S. wäga wallatu laps olnd; ta hakand teiste ülekäteläind noorte inimestega ümberkäima ja see tegi meie wäikse armsa Mardile südame walu, seepärast palus ta siis suurt

Eesti-ma rahwa Kalender 1878, lk. 27